

— Τώρα, τώρα, ἀπεκρίθη ἡ Γκιούλ, καὶ ὑπῆγεν εὐθὺς πρὸς τὴν μὴ κατεχομένην κρήνην, ἀνωθεν τῆς ὁποίας κατεσκόπευεν ὁ σουλτάνος.

Φθῆσα ἐκεῖ, εὐρίσκειτο τόσον πλησίον τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ὥστε οὗτος ἤκουεν, ἡσθάνετο τοὺς παλμούς τῆς νεαρᾶς ἐκείνης καρδίας. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐστρεψε τότε τὸν κρουνὸν τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ἐσχημάτισε κοιλότητα μετὰ δύο χεῖρας ἐν εἰδεί κοίλου κυπέλλου, τὰς ἔθεσεν ὑπὸ τὸ κρυσταλλῶδες νᾶμα, καὶ ἔλουσε δι' αὐτοῦ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· εἴτα δὲ θέσασα τοὺς λεπτοὺς δακτύλους τῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου γύρου, ὅθεν σχεδὸν ἔψαυον τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ σουλτάνου, ἐξηκολούθησε νὰ χύνη δροσερὸν ὕδωρ ἐπὶ τὸν στήθους καὶ τῶν ὤμων τῆς, ἀσμένως ἀπολαύουσα τῆς ἡδονῆς τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου λουτροῦ, μὲ βλέφαρα ἡμίκλειστα, βῶθωνας διατεταμένους, σῶμα πᾶλλον καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω κλίνον.

Ὅτε ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ εἶδε τὴν κόρην προσερχομένην, ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν σκοπιὰν δι' ἑλξεως ἀκκαταμυχῆτου· ἀλλ' ὅτε ἡ λουομένη ἤλθε πλησιέστατα εἰς αὐτόν, ἀποχωρίζομένη μόνον διὰ τοῦ μαρμαρίνου φραγμοῦ, ἀσθμαίνων καὶ ἐκτός αὐτοῦ ἀπεμακρύνθη μεμαγευμένος, καὶ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του,

— Παράδοξον τοῦτο, ὑπεφώνησε, πᾶσχω.

Ὁ Φαῖδ-Βέης ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὴν θέσιν, ἣν ὁ σουλτάνος ἄφινεν ἐλευθέραν, ἀλλ' οὗτος τὸν ἀπέκρουσεν ἀποτόμως ὥς ὑπὸ αἰσθήματος ἄλλοκότου ζηλοτυπίας κατελιγμένος.

— Ὅχι ἀκόμη, . . εἶπε χαμηλοφώνως.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἶχεν ἀποσυρθῇ, ἡ δ' αἰθιοπὶς ἐλθοῦσα περιέβλεπε κάτωθεν τοῦ βραχίονός τῆς τὸ μετὰξινον πεσκίριον, ῥίψασα τὸ ἕτερον ἄκρον ἀνωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τῆς. Ἐνῶ δὲ ἀπῆρχετο πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸν πρῶτον λουτρικὸν θάλαμον, ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐξέπεμψε στεναγμὸν λύπης καὶ ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ λουτροσκοπεῖου του.

Ὁ Φαῖδ, χωρὶς νὰ περιμεῖν τὴν ἀδειαν, ἔλαβεν ἤδη τὴν θέσιν του, ἀλλὰ μὲ ἀνέβλεψεν εἰς τὸ λουτρὸν ἀφῆκε κραυγὴν ὑπόκωφον.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ Σουλτάνος.

— ὦ! Θεέ μου! . . ἐκείνη εἶναι. . .

— Ἐκείνη; Ποία;

— Ἡ Γκιούλ-Χανούμ! ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἡ ἀρίστη, περὶ ἧς σὰς ἔλεγον ἐν Ἀλέμ-Δάγ, ἀπεκρίνατο ὁ Φαῖδ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσκολλώμενος εἰς τὴν σκοπιάν. Πῶς εὐρέθη ἀρά γε ἐνταῦθα;

— Εἶναι ἡ Γκιούλ, ἡ Ἀρίστη; ἐπανελάβεν ὁ Σουλτάνος μετὰ φωνὴν διακεκομένην, Φαῖδ, φίλε μου, ποιητὰ μου, εἶπε σύρων ἐλαφρὰ τὸν νέον κατὰ μέρος, ἄφες νὰ τὴν ἰδῶ ἀκόμη. Γνωρίζεις σὺ τί ἐστὶ τὸ ἔρῃν γυναικίος, τὸ τρέμειν ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς, καὶ τὸ φρίσσειν ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῆς χειρὸς τῆς. . . Τῆς τοιαύτης μακκαριότητος ἐγὼ στεροῦμαι· ἄφες με λοιπὸν νὰ ἀπολαύσω αὐτῆς. . . Εἶναι τόσον γλυκεῖα καὶ τόσον τρομερά!

Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, μετὰ φωνὴν τρέ-

μουσαν καὶ χεῖρα συνταραπτομένην ἐν τῇ τοῦ Φαῖδ, ἐφαίνετο μᾶλλον ἱκετεύων ἢ διατάττων. Ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἐδέξασε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ αὖτις, ἀλλὰ φέρων ταύτην τὴν φορὰν τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ, μαθὼν τίς ἦτο ἡ λουομένη, ἧς ὠρέγετο ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, καὶ ἦτις ἦτο αὐτὴ ἐκείνη ἡ γυνή, ἣν ἐλάτρευεν ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἡ σκληρὰ νεανίς, ἣν ἐν μιᾷ νυκτὶ μέθης δὲν ἐφοβήθη ν' ἀναφέρῃ εἰς τὸν σουλτάνον.

Ἐξω φρενῶν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ὁ Φαῖδ ὑπέφερε δεινῶς τὴν σκληροτάτην τῶν βασάνων, διότι ἔβλεπεν ἀντεραστὴν κατατρώγοντα διὰ τοῦ βλέμματος τὴν φιλιότην του! Διπλοῦν ἔγκλημα ἐνώπιον τοῦ νόμου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἔρωτος, διότι τὸ πρόσωπον τῆς μουσουλμάνας εἶναι σεβαστὸν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὸ τῆς ἐρωμένης εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς. . . Μετὰ χεῖρα τεταμένην ὁ Φαῖδ ἐσχίζε τὴν κομβοδόχην τοῦ ἐνδύματός του, εἰς ἣν ὁ Σουλτάνος εἶχε βάλει τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν τοῦ Μετζιδιέ. . . Ἀλλ' ἡ εὐγνώμοσύνῃ ὑπερίσχυσε τοῦ μίσους. Τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τῆς ταινίας ψαυόμενον ἐν στιγμῇ παρὰ φόρου ὀργῆς, συνέστειλε τὸ τῆς ζηλοτυπίας πάθος του, καὶ ἀνέμνησεν αὐτόν ὅτι τὸ πᾶν ὤφειλεν εἰς τὸν μὲν ἀρχὴν του· ἐν νεωτέρᾳ ἡλικίᾳ συνομόσας κατὰ τοῦ σουλτάνου, μόνον διὰ τῆς ἐπεικειάς του εἶχε σωθῇ. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ τῷ εἶχε λοιπὸν χαρίσει τὴν ζωὴν· ὁ δὲ Φαῖδ ἐκεῖνος, ὁ πένης, ὁ ἐξόριστος, ὁ δυστυχὴς, κατέστη πλούσιος, ἔντιμος καὶ ἰσχυρὸς. . . Πότερος λοιπὸν ἦτο ὁ μᾶλλον ἔνοχος τῶν δύο ἀνθρώπων; Ὁ ἐξυμνήσας τὴν ἐρωμένην του ἡ ἐκεῖνος, ὅστις χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, ἐτρώθη ὑπ' αὐτῆς. . .

Ὁ Φαῖδ, ἐσυλλογίζετο τὴν κουφότητα τῆς διαγωγῆς του, καὶ κατηγόρει ἐαυτόν, διότι διετάραξε τὴν ἐαυτοῦ ἡσυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν. Ὁ σουλτάνος τί ἔπαιε; . . Δὲν εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ ἀγόμενος ὑπὸ ἀνεξηγήτου συγκυρίας;

Ἀπασαί αἱ σκέψεις αὗται, διάφοροι καὶ δακέθυμοι, διήρχοντο τὸν τεταραγμένον νοῦν τοῦ νέου, ἐν ᾧ ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, οὐχ ἦττον τεταραγμένος καὶ συγκεκινημένος, κεκυφώς, ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὴν σκοπιάν.

Ἐβλεπε διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας τὸ τερπνὸν θέαμα, περιβεβλημένον διὰ τοῦ γεγλυμένου πλαισίου αὐτῆς. Ἡ Γκιούλ ἦτο ἐξηπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης κλίνης μετὰ τοὺς βραχίονας περὶ τὴν κεφαλὴν ἐν εἰδεί προσκεφαλαίου, τὰς κνήμας ἡμικεκλιμένας, τὸ δὲ πεσκίριον κυμαίνόμενον ἐπὶ τοῦ παλλομένου στήθους. Τὰς βλεφαρίδας ἡμικλείστους ἔχουσα ἐκκοιμᾶτο ἐλαφρὰ, μὲν τὸν εὐεργετικὸν ἐκεῖνον ὑπνον, ὅστις ἔπαιε μετὰ τὴν κόπωσιν τουρκικοῦ λουτροῦ, ὅπου τὰ μέλη, εὐκαμπτότερα γινόμενα, ἀφίενται εἰς ἀπερίγραπτον εὐπάθειαν, καθ' ἣν αἰσθάνεται τις ἐαυτὸν ἐκπνέοντα ἐν ταυτῷ καὶ ζωογονούμενον.

— Ἀπελπίσθην, εἶπεν ὁ σουλτάνος εἰς τὸν Φαῖδ, ἔπιον ἤδη εἰς νέον ποτήριον, ἀλλ' ἂν ἦναι δηλητήριο ὁλέθριον ἢ νέκταρ ἡδονικόν

ἀγνοῶ. ἐν τούτοις εὐρίσκομαι ἐν μέθῃ καὶ ἐπειδὴ σὺ γινώσκεις τὴν Ἀρίστην, θέλεις μοι ὁμιλήσει περὶ αὐτῆς. (Ἐπεται συνέχεια α.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ

[Διήγημα ὑπὸ Νικολάου Ἰω. Σταματέλου.]

— Μάνε, τὰ καλὰ μου ρούχα θὰ τὰ φορέσω τῇ πρωτοχρονίᾳ, μοῦ εἶπεν ὁ μάστορης.

— Μετὰ τὴν ὑγειά σου, παιδί μου· ὁ μάστορὸς σου εἶνε καλὸς καὶ δὲ θὰ σὲ γελάσει.

— Ἄ! ὄχι· ἐχτὲς ἀγόρασε ὑμῖν μὲν τὸ πρᾶμμα· ἀκούς, μάνε, ἔδωκε μὲ μιᾶς δέκα πέντε δραχμαῖς. «Ἐ! βλέπεις, Κώστα, μοῦ εἶπε, πῶς τὰ δαίνω τὰ λεπτά· ἔτσι καὶ σὺ νὰ μοῦ τὰ φέρῃς».

Καὶ ὁ διάλογος οὗτος διεξήγετο ὑπὸ τοῦ δωδεκαετοῦς Κώστα καὶ τῆς χήρας αὐτοῦ μητρὸς Αἰκατερίνης, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους.

Ὁ Κώστας ἦτο χαρούμενος, ἂν καὶ τὰ Χριστούγεννα τὰ ἐπέρασε μὲ τὰ παλῆά του φορέματα, διότι ἡ ιδέα ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου θὰ εἶνε καλεσμένος ἐνδεδυσμένος τὸν παρηγόρει.

Πόσον ὠραῖος θὰ εἶνε τὴν ἡμέραν ἐκείνην! Οἱ συνομιληκὲς του θὰ τὸν ζηλεύουν, θὰ τὸν θέλουν εἰς τὴν παρέαν των εἰς τὰ παιγνιδία των, διότι δὲν θὰ φορεῖ πλέον τὸ ξεσχισμένο ἐκεῖνο πανταλόνι, οὔτε τὴν λερωμένη γιανέττα. Τὰ ὑποδήματά του θὰ εἶνε καινούργια, τὸ καπέλον τῶν νέων, διότι ἡ καλὴ του μήτηρ τῷ ὑπεσχέθη νὰ τῷ ἀγοράσῃ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Καὶ ὑπὸ τοιούτων σκέψεων ὁ μικρὸς Κώστας βαυκαλιζόμενος ἦτο τόσῳ πύχαριστῆς, ἡσθάνετο τοσαύτην ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν μάστορὸς του, πρὸς τὴν μητέρα του, ὥστε δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ.

Ἀλλὰ τὰ τόσῳ εὐάρεστα αὐτοῦ ὄνεια διαλύοντο, ἀμαρῶς ἐνεθυμεῖτο τὰς δέκα πέντε ἐκεῖνας δραχμας, ἃς ὤφειλε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν μάστορὸς του.

Φόβος τὸν κατελάμβανε! Δεκαπέντε δραχμαὶ δι' αὐτόν, διὰ τὴν πτωχὴν του μητέρα, ἦτο μία περιουσία ὁλόκληρος. Ἀλλ' ὅτε δὲ ὁ μάστορὸς δὲν τῷ ἔδιδε μισθόν, διότι τὸν ἐμάνθανε τὴν ξυλουργικὴν.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἔχων τὴν βεβαιότητα, ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, ἀνησύχει φοβερά· ὁ νοῦς του ἐσκοτίζετο, ἡ μικρὰ του καρδία ἐθλίβετο, καὶ ἡ ιδέα ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ ψευσθῇ πρὸς τὸν μάστορὸς του δεινῶς τὸν ἐβασάνιζε.

Μὲ ποῖον πρόσωπον θὰ ἐπήγγινε τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὸ μαγαζί! πῶς θὰ ἐδικαιολογεῖτο! Τοῦτο ἦτο ὅλη ἡ ἀνησυχία τοῦ μικροῦ Κώστα.

Ἐν τούτοις, ὁ Θεὸς ἔχει καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς. Καὶ τὴν ιδεάν ταύτην, ἣν τῷ εἶχε διδάξει ἡ μήτηρ του, λαμβάνων ὡς ἐφόδιον ὁ μικρὸς μας, ἐπ' ὀλίγον ἡσύχαζεν, ἀλλὰ. . . τί ἀπαίσιον ὄψιν εἶχον αἱ δέκα πέντε δραχμαί!

✱

Τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀγίου Βασιλείου ὁ Κώστας ἠγρύπνει καὶ ὥσεί θεῖον φῶς νὰ ἐχῇ ἐν τῇ διανοίᾳ του, ἐντρομός· ἡγέρθη φωνάζων τῆς μητρὸς του.

— Τί ἔχεις, παιδί μου, τετραρχυμένη τῷ ἀπῆντησε.

— Μάνα, μάνα, ἐσυλλογίστηκα μιὰ καλὴ δουλειά, μὰ . . . ντρέπομαι.

— Λέγε, παιδί μου, τὴ μάνα σου ντρέπεται!

— Γιὰ νὰ μαζεύσω τὰς δεκαπέντε δραχμὰς τοῦ μάστορη, μάνα, θὲ νὰ ὑῶ καὶ γὼ αὐριο τριγύρω 'ς τὰ σπίτια, 'σὰν τῶλλα τὰ παιδιὰ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἦτο μήτηρ καὶ ἔως ἡσθάνθη πόνον ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἀκούσασα ὅτι τὸ μοναχό της παιδί θέλει νὰ ἐπικιτήσῃ υἱὰ νὰ πληρώσῃ τὰ φορέματά τοῦ ἀλλὰ...

— Μπα! γιατί ὄχι, παιδί μου, τῷ ἀπῆντησεν ἐκεῖνη, βγαίνουν ὅλοι οἱ μαθητάδες αὐριο, μὰ πρέπει νὰ φτιάξῃς καὶ τὴν νὰ δείχνῃς τὴ τέχνη σου..

— Θὰ φτιάσω, μάνα, ἔχω ἀκόμα καιρό, θὰ φτιάσω ἕνα μικρὸ τραπεζάκι.

Καὶ ὁ μικρὸς μας τεχνίτης ὅλος χαρὰ, ἐγερθεὶς ἐν μικρῷ χρόνῳ κατασκεύασεν ἕνα ὠραῖον, κομψόν, τραπεζάκι, δείγμα τῆς τέχνης εἰς ἣν ἦτο ἐπιδεδωμένος, καὶ δι' οὗ εὐπρεπῶς ἠδύνατο νὰ ζητῇ παρ' ἐκαστοῦ *μὴν πετάραν*.

Εἰς τὴν μικράν του πατρίδα Λευκάδα, οὕτω ἐπυνηθεῖζεν. Ἐκαστος μικρὸς τεχνίτης περιφέρων ἐπὶ πινακίου λευκοῦ μικρόν τι δείγμα τῆς τέχνης του, εὐγενῶς αἰτεῖ παρὰ τῶν κατοίκων φιλοδωρημά τι.

*

Φῶς γλυκὺ μετ' ὀλίγον ἐφάνερον τὴν ζηλευτὴν πρωτοχροναίαν.

Ὁ μικρὸς μας τεχνίτης ἐνδυθεὶς τὰ καλὰ του φορέματα, ἐξῆλθε πρῶτ' φέρων ἐντὸς πινακίου τὸ τραπεζάκι.

Τὸ γεῦμα εἶχε παρέλθει καὶ ὅμως δὲν ἐφαίνετο, ἀλλὰ περὶ τὴν 2. μ. μ. μετ' ἡμέραν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐξωγραφισμένην ἐρρίπτετο ὁ μικρὸς μας Κώστας εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀνησυχου μητρός του, κομίζων αὐτῇ τριάκοντα ὀλοκλήρους δραχμὰς!

Ἦτο πλούσιος! Ὁρεξίν νὰ φάγῃ δὲν εἶχεν ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην περιεφῆρθε εἰς τὰς οἰκίας ὡς ἐπαίτης, δὲν τὸν ἐμελλον ἦτο φειδρότατος, διότι τὴν ἐπιούσαν ὑπερηφάνως θὰ προσέφερε τὰς δεκαπέντε δραχμὰς πρὸς τὸν μάστορὸν του. καὶ δὲν θὰ ἐντρέπετο νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του.

— Ποῦ καὶ ποῦ ἐπῆγες; τὸν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του.

— Παντοῦ, τῇ ἀπῆντησεν, ἡῶρα καὶ ἄλλα παιδιὰ καὶ ἐπήγαμε μαζί, 'σὲ πολλὰ σπίτια, γιατί ἐγὼ δὲν ἤξερα.

— Νὰ ζήσης, παιδί μου, τῷ εἶπεν ἡ δυστυχὴς ἐκεῖνη, καὶ τοῦ χρόνου νὰ μοῦ φέρῃς λεπτὰ ἀπὸ τὸν κόπο σου.

*

Τὴν ἐπιούσαν πρῶτ' πρῶτ', σὺν τῇ καλεσμένῃ προσέφερεν ὁ μικρὸς Κώστας πρὸς τὸν μάστορὸν του καὶ τὸ χρῆός του!

Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἐταράχθη δὲν τὸ ἐπερίμενε. Τὸν ἠρώτησε διατί ἐβιάσθη νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, πλὴν ὁ Κώστας εἰσώπων ἡ ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ μάστορη ἠνάγκασε τὸν μικρόν μας νὰ τῷ ὁμολογήσῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Γεῖά σου, παιδί μου, τῷ ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς τεχνίτης θὲ νὰ γίνῃς. Τόρα ἄφησε καὶ ἐμένα νὰ σοῦ κάμω τὸ *μποναμά* σου.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του τρία ἀργυρὰ πεντάφραγκα τῷ τὰ προσέφερεν.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἐδάκρυσε κατ' ἀρχὰς ἡρνήθη νὰ τὰ δεχθῇ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρα τοῦ μάστορὸς του τὰ ἐδέχθη, εὐχαριστῶν αὐτὸν ἐπὶ τῇ γεναιοδωρίᾳ του.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἔκτοτε ἐργάζετο ὡς ἀληθὴς τεχνίτης.

Η ΝΥΞ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ (Jean - Paul)

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1797, ἀνὴρ ἐξηκοντούτης, λίαν κατηφοῦς καὶ ἡλλοιωμένης ὄψεως, εὕρισκετο παρὰ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας του. Πλήρης ἀθυμίας καὶ ἀπογνώσεως, ἀνῆγειρε τὰ πεπονημένα βλέμματά του πρὸς τὸν κυκλῶν θόλον τοῦ οὐρανοῦ, ἐφ' οὗ διέλαμπον οἱ φωτειναὶ ἀστέρες, δίκην λευκῶν ἀνθέων νυμφαίας ἐπὶ λεκάνῃς διαγούσας ὕδατος. Ἀλλὰ πᾶντα κατεβίβασεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς γῆς, καθότι οὐδεὶς ὡς αὐτός, ἐφάνετο ἀμείρος χαρὰς καὶ εὐφροσύνης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἰστάμενος παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ τάφου του.

Εἶχεν ἤδη διέλθει ἐξήκοντα ἐκ τῶν βαθμίδων ἐκείνων, αἵτινες ἐμελλον νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν ἐκεῖ, μὴ ἐπιφέρων ἐκ τῆς ὠραιοτέρας ἡλικίας τῆς νεότητος, εἰμὴ πλάνας καὶ ἐλέγχους.

Ἡ ὑγεία του ἦτο κατεστραμμένη, ἡ ψυχὴ κενὴ καὶ καταβεβλημένη, ἡ καρδιά του ἐσπαράσσετο ὑπὸ σκληρᾶς μεταμελείας καὶ τὸ γῆρας παρίστατο αὐτῷ λίαν λυπηρὸν καὶ δυσελπί.

Αἱ νεανικαὶ ἡμέραι ἀνεφαίνοντο ἐνώπιόν του, ἀναπολοῦσαι τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν, καθ' ἣν ὁ πατήρ του ἔθηκεν αὐτὸν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν δύο ἀτραπῶν τοῦ βίου, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἄγει τὸν ἄνθρωπον εἰς εὐδαίμονα καὶ γαλήνιον τόπον, κεκοσμημένον ὑπὸ τῆς ἀνθηροτέρας χλόης, διαυγάζομενον ὑπὸ τοῦ λαμπροτέρου ἡλίου καὶ ἀντηχοῦντ' ὑπὸ τῆς ἡδέας ἀρμονίας, ἡ δὲ ἑτέρα εἰς ζοφερόν ἄντρον πλῆρες ὄψεων καὶ δηλητηρίου.

Ὁμοί! οἱ ὄφεις προσεκολλῶντο ἐπὶ τῆς καρδίας του, τὸ δηλητήριον ἐμόλυνε τὰ χεῖλη του, καὶ τότε ἐνόησε τὸ χαῖνον ἡθικὸν βάραθρον, ὅπερ ἀνωρύσσετο ἐνώπιόν του.

Ἀπελπίς καὶ περίτρομος, ἐπανεφέρει τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν οὐρανὸν κραυγάζων μετ' ἀπείρου ἄλγους.

— ὦ προσφιλεῖς νεότης, ἐπάνελθε! ὦ πάτερ μου, ἐπανάγαγέ με ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ βίου ὅπως ποιήσω ἄλλοιαν ἐκλογὴν.

Ἀλλ' ἡ νεότης καὶ ὁ πατήρ τὸν εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψει.

Ἰδὼν αἰφνης μετέωρόν τι ἀνυψούμενον ὑπεράνω ἑλούς καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἀφηνιζόμενον, εἶπε:

— Τοιαῦται αἱ μωραὶ ἡμέραι μου, ἡμέραι ἀφροσύνης καὶ ἀβουλίας.

Ὅταν δὲ ἀστὴρ διάττων διήρχετο τὸν οὐρανόν, ταλαντευόμενος δὲ ἠφηνίζετο εἰς τὸ ἀπειρον τοῦτου διάστημα.

— Τοιοῦτος εἶμαι καὶ ἐγώ, ἐψιθύρισε, καὶ τὰ ὀξέα κέντρα τῆς μεταμελείας ἐβυθίζοντο ἐτι μάλλον βαθύτερον ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Τότε ἀνεκάλεσεν ἐν τῷ νῷ ἅπαντας τοὺς συνομιλητάς αὐτοῦ, οἵτινες διανύοντες ἤδη τὸν βίον ὡς ἀγχοὶ πατέρες, φίλοι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς, διήρχοντο τὴν πρώτην ταύτην νύκτα τοῦ νέου ἔτους πανευτυχεῖς καὶ εὐδαίμονες.

Ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος, ὅστις ἀνήγγελλε τὸ κινητὸν τοῦτο τῆς ἀκινήτου αἰωνιότητος σημεῖον, ἀντήχησεν ἐπὶ τὰ ὦτα αὐτοῦ, ὡς ἡδὺ ᾄσμα, ὑπομνήσαν τοὺς συγγενεῖς του, τὰς εὐχὰς, ἃς οὗτοι ἀνέπεμπον τῷ Θεῷ δι' αὐτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εὐχὰς ἃς οὐδόλως ἐξεπλήρωσε, καὶ τὰς περαινέσεις, ἃς ἀδιαλείπτως τῷ ἐπανελάμβανον, ἐξ ὧν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ. Βεβαρυμένος ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τῆς αἰσχύνῃς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀτενίσῃ ἐπὶ πλεον τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνον, ἐνθα διέμενεν ὁ πατήρ του. Διό, κατεβίβασε περιλύπως τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξ ὧν δάκρυα πικρὰ ἔρρευσαν πεσόντα ἐπὶ τῆς χιόνης τῆς καλυπτούσης τὸ ἔδαφος. Ἐκ βαθέων στεναξίας, οὐδαμῶθεν δὲ ἐλπίζων παραμυθίαν, ἀνέκραξε δι' ὑστάτην φωνήν:

— Ἐπάνελθε ὠραία ἐποχὴ τῆς νεότητος, ἐπάνελθε!

*

Καὶ πρᾶγματι αὕτη ἐπὶ ἀνῆλθε διό ὅσα διηγῆθημεν, ἦσαν ἐνύπνιον, ὅπερ τὸ διετάραξε.

Ἦτο εἰσέτι νέος, μόνον δὲ τὰ περὶ τῶν παλαιῶν του ἦσαν ἀληθῆ.

Ἀπέδωκεν εὐγνωμοσύνην τῷ Θεῷ, καθὼς δυνάμενος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν εὐεπίφορον ὁδὸν τοῦ ἐλαττωμένου, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἄγουσαν, ἥτις μόνον εὐχαριστεῖ τὴν διάνοιαν καὶ τέρπει τὴν καρδίαν.

*

Ἐπανελθετε μετ' αὐτοῦ, ὃ προσφιλεῖς μου ἀναγνώσταί, ἂν περιεπέσατε εἰς ταύτην σχολιάν ὁδόν. Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἐνύπνιον ἔστω τοῦ λοιποῦ ὁ ὁδηγὸς ὑμῶν. Ἄν ἡμέραν τινα πλήρης ἀνίας, ἀναγκασθῇτε νὰ ἀναζητήσητε τὴν νεότητά, αὕτη δὲν θέλει ἐπανελθεῖ πλεον. Προσπαθήσατε νὰ ἀποπερατώσητε τὸν βίον, τῇ χειραγωγίᾳ μόνον τῶν παθῶν, καὶ τότε οὐδεμία ἡμέρα πικρίας δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν ὑγίαν ὑμῶν συνείδησιν. Δ. Τ.

Αἱ τῆς ἐκείνης ἐγγραφῆς συνδρομηταί, μὴ συνδεόμενοι μετὰ τὸν τιμὸν τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. — Ἐὰν ταῖς ἐπικρίσιν καὶ τῷ ἐσωτερικῷ καὶ συνδρομηταὶ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπ' ἐθείας. Ἀθῆναις. Ὁδὸς τῆς Διευθύνσεως τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ο ΕΜΠΙΑΙΖΟΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

μυθιστορία PAUL DE COCK. Κομψὴ τῆς 280 σελίδων, μ. 2. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ἀποστέλλεται μὴ μόνον ἡ